

Nijensleek op de wereldkaart

Het verhaal van een in Nijensleek zelf onbekend kinderkamp

De Hertenhoeve

Bijna 50 jaar lang, vanaf 1953, floreerde eerst in Hattem en vanaf 1969 tot 2001 in Nijensleek, een wereldwijd bekend kinderkamp. Aan de Bosschasteeg, eindigend in een zandpad en verscholen in het bos grenzend aan het landgoed

De Eese werden jaarlijks in het zomerseizoen drie opeenvolgende kinderkampen gehouden.

De kampen werden bevolkt door zes- tot twaalfjarigen, jongens en meisjes uit geheel Nederland en van ver daarbuiten, maar wel van Nederlandse nationaliteit. Door reclame van "horen zeggen" en doorvertellen brachten vele Nederlanders, die in den vreemde hun werkring vonden, zoals employees van grote Nederlandse bedrijven en Nederlandse diplomaten, hun kinderen naar de Hertenhoeve om het contact met Nederland niet te verliezen. Voor de kinderen uit het buitenland fungeerden de kampen wel als een soort opriscurus Nederland(s). Bedenk daarbij dat de leeftijdscategorie valt binnen ons aller "inprentperiode", dan is het duidelijk dat de kampen onvergetelijke indrukken opleverden. En dit zeker ook door de voortreffelijke, ongedwongen maar lijnvaste leiding van het echtpaar Erwin en Lique Somer – Voorhoeve.

Ontstaan.

In Hattem woonde Mevrouw Bep Voorhoeve, de moeder van Lique. Op idee van Paul Voerman, zoon van de bekende Haagse Schoolschilder Jan Voerman, ook daar wonend, is zij in 1953 begonnen met, naar het voorbeeld van de padvinderij, jaarlijks terugkerende zomerkampen onder de naam "De Hertenhoeve" te organiseren. De eerste jaren nog met de medewerking van Paul Voerman, waardoor bij veel kinderen "Tante Bep" en "Oom Paul" een begrip werden, mede dank zij hun inspirerende leiding. In 1969 werd het terrein opgekocht door een verzekeringsmaatschappij, waardoor moeder en dochter Lique, die ondertussen ook actief bij de activiteiten betrokken was geraakt, naar elders moesten uitwijken. Het werd Nijensleek, waar later Lique het "bedrijf" kinderkampen van haar moeder overnam.

Karakter.

Met de verhuizing naar Nijensleek veranderde, met behoud van het karakter "Familiekamp", later enigszins de formule. Door enthousiaste verhalen van zowel ouders als -opgroeijende- kinderen verruimde zich de reeds bestaande, omvangrijke "klantenkring". De opzet werd, toen Lique trouwde met de kunstschilder Erwin Somer, tweeledig: enerzijds de aloude wens om kinderen met de natuur in aanraking te brengen om de band tussen mens en natuur aan te halen en, nieuw, anderzijds het beklemtonen van het begrip creativiteit en het stimuleren van de fantasie. De kinderen zouden hun eigen karakter moeten gaan ontdekken en ontplooien om hun eigenheid te kunnen profileren. In samenspel en harmonie met elkaar werd hun basisaanleg naar boven gehaald.

Aanvankelijk werden er drie kampen van elk twee weken gehouden. Elk kamp had een bepaald thema (b.v. Hobbit), dat als rode draad bij elk onderdeel een rol speelde. Later, toen de standaardvakantie van zes weken (overal gelijk in het land) werd verlaten, werden het kampen van tien dagen. Deze duur bleek ook pedagogisch beter, met name voor de groepsvorming. Kinderen van 6 tot 12 jaar met uiteenlopende achtergrond, die elkaar niet kennen en die door hun ouders min of meer plotseling "alleen" gelaten worden, ondergaan allerlei processen. Problemen moeten binnen drie dagen opgelost zijn, wil de groep naar behoren functioneren. Heimwee bijvoorbeeld moet niet blijven knagen, maar uitgepraat worden. Per kamp van 10 dagen waren er meestal ongeveer 100 kinderen, in totaal per zomer met drie à vier kampen dus zo'n 300 kinderen. Het kwam niet zelden voor dat jongere broertjes of zusjes, die niet opgegeven waren, wèl met hun koffertje klaar stonden om als Lique het goed vond en als er plaats was, ook wilden blijven.

Accommodatie.

De kinderen, vaak "kampers" genoemd, werden ondergebracht in tenten met steeds zeven personen en een leider van minimaal 18 jaar, dikwijls een studerende oud-kamper. Op afzonderlijke terreintjes stonden vier jongententen, vier meisjestenten en vier tenthuisjes voor de jongsten van zes tot acht jaar. Stel je voor, je zult maar zes zijn en ergens "afgeleverd" worden.....

In 1980 werd een centraal gebouw, het Bosatelier genaamd, in gebruik genomen, waar, vooral bij slecht weer, in de grote zaal handvaardigheid en creativiteit bedreven werden.

Een ander centraal gebouw omvatte de keuken en de sanitaire voorzieningen. Dat het onderdeel "corvee" van het kampleven zich ook tot deze twee gebouwen uitstreckte laat zich raden.

Leiding en spel.

Het spreekt vanzelf dat het organiseren van de kampen veel goede leiding en begeleiding vergde. Naast de hoofdleiding van het echtpaar Erwin en Lique en al spoedig uitgebreid met de dochters Georgine en Olivia kende elk kamp ook hulpleiding door jongeren van 14 tot 18 jaar, zowel bij de jongens als bij de meisjes. Ook de keukendienst en de spelleiding bestond uit jongeren die veelal enkele jaren daarvoor zèlf kamper geweest waren en dus precies wisten welke activiteiten in de smaak vielen. Op deze wijze ontstond een "afgeronde traditie" met veel zingen ("De Hertenhoeve" had een eigen zangbundel), een door de leiding zelf gemaakt toneelstuk waarin ieder kind een rol kreeg toebedeeld, een tocht door bos en hei, levend stratego, volksdans, buiten het terrein lunchen met een ponykar, het eindspel spelen en elke dag vlag hijsen en 's-avonds strijken met het zingen van het "nachtwakerslied". En dan aan het eind van het kamp het grote kampvuur. Onvergetelijke ogenblikken, onvergetelijke gebeurtenissen, een onvergetelijk kamp.

In de loop der jaren kreeg "De Hertenhoeve" een soort verlengde in het Zwitserse Scuol. Vooral kinderen van in het buitenland werkzame ouders die in een internaat woonden, gingen met een bus naar een ski-kamp als wintersportvakantie.

Herinneringen.

Vele oud-kampers hebben inmiddels de middelbare leeftijd bereikt, zijn gehuwd, hebben zelf kinderen en soms kleinkinderen. Nog steeds komen er regelmatig telefoontjes en brieven binnen met de treurzang, dat het toch zo jammer is dat Lique en Erwin na de zomer van 2001 met de kampen moesten stoppen, zodat er geen kindskinderen meer kunnen genieten van het fenomeen "De Hertenhoeve". Er was helaas geen opvolging te vinden. Echter, in Vancouver Island, Canada, wordt de Nijensleker traditie voortgezet door de broer van Lique, Toon Voorhoeve, arts van beroep. Ook de fjordenpaarden zoals die op "De Hertenhoeve" een wezenlijk bestanddeel van het "kampse leven" uitmaakten, zijn naar Vancouver gehaald en vormden de basis voor een succesvolle stoeterij. Nijensleek laat zelfs in Canada zijn sporen achter.

Uit de "kampers" is minstens één huwelijk voortgekomen. In een kroeg in Maastricht ontmoette een leidster een jongeman met wie een gesprek over de te vullen zomervakantie ontstond. Hij bleek reeds jaren spelleiding te hebben gegeven en onder indruk van haar charme meldde hij zich opnieuw als spelleider aan. Prompt werd als kampthema een koninklijk huwelijk ingestudeerd en opgevoerd, met beiden in de hoofdrol. Dit jaar, 2003, is het echte huwelijk gesloten, waar de "halve" Hertenhoeve" elkaar weer ontmoette. Herinneringen gonsden rond: zelf vliegers maken, pottenbakken, de per tent gemaakte attracties voor de andere tentbewoners, brood en pannenkoeken bakken en het romantische zingen door de leiding 's-avonds voor de tenten voordat de flappen dicht gingen voor het slapen gaan. "De Hertenhoeve" leeft voort in veler herinnering.